

Elton John – Snag igennem, grin, græd, lær, lad dig imponere og bliv for Guds skyld forarget over rockstjernens biografi

af **Jan Eriksen**

Publiceret 15/10/2019 i Kultur/Musik

BOGANMELDELSE // MUSIK – Elton Johns selvbiografi ‘Mig’ er den mest underholdende rockbiografi siden Walter Yetnikoffs ‘Howling at the Moon’. Den brutalt ærlige Sir Elton skåner ingen – slet ikke sig selv. Overhovedet ikke sig selv. Snag igennem, grin, græd, lær, lad dig imponere og bliv for Guds skyld forarget undervejs under læsningen af denne forrygende bog. Men når det sidste grin er blevet til et stilfærdigt smil og den sidste selvindsigtsfulde beskrivelse er læst, savnes nogle flere refleksioner over den musik, der gjorde Elton John til en af verdens største og rigeste rockstjerner, skriver POV’s musikredaktør, Jan Eriksen

Forud for udgivelsen af Elton Johns erindringsbog *Mig* har forlaget kaldt den ”en kontoopgørelse uden begrænsninger”.

Det er meget godt beskrevet, må man sige, efter at læst de 363 sider i den danske udgave.

Menu

Historien om Reginald Dwight fra Pinner, Middlesex, der blev et af popkulturens største fænomener og et af verdens mest indflydelsesrige LGBTQ-ikoner, fortælles ligefremt med stor sans for detaljerne og meget humoristisk.

Det hører til sjældenhederne, at jeg griner højlydt under boglæsning, men det skete faktisk flere gange.

En ganske stor del af bogens indhold er kendt i forvejen – i hvert fald i grove træk. Dels fra andre bøger, talrige interviews og dokumentarer, og har man set biopic-filmen *Rocket Man*, der havde premiere tidligere i år, kender man et koncentrat af første halvdel af bogen.

“

Alle med en smule interesse for Elton ved, at han kom gennem 70'erne i en skypumpe af kokain, alkohol og andet godt, men at han blev clean, og siden har været aktiv advokat for Anononyme Alkoholikere. Han har, viser det sig, hjulpet og været sponsor for stjerner som Rufus Wainwright og Eminem, der altid indleder deres mange telefonsamtaler med ”Hej møgfisse”

Alle med en smule interesse for Elton ved, at han kom gennem 70'erne i en skypumpe af kokain, alkohol og andet godt, men at han blev clean, og siden har været aktiv advokat for Anononyme Alkoholikere. Han har, viser det sig, hjulpet og været sponsor for stjerner som Rufus Wainwright og Eminem, der altid indleder deres mange telefonsamtaler med ”Hej møgfisse”. Til Eltons store fortrydelse lykkedes det ham aldrig at få venen George Michael til at stoppe med sit misbrug.

☰ Menu

Og ja, fandtes der et verdensmesterskab i *namedropping* ville Elton Hercules John være mit sikre staldtips som vinder.

Som det fremgår, tilhører Elton den generation homoseksuelle, der tog den campede humor med fra drag- og andre klubber på den ene side og The Goon Show og Monty Python på den anden til sig. Hans beskrivelser af, hvad det gjorde for ham at optræde i det ene vilde kostume efter det andet parallelt med hans egen udvikling, er både underholdende og fine tidsbilleder.

På et af bogens mange niveauer er det fortællingen om en dreng, der voksede op i et hjem med en streng, fraværende far, hvis kærlighed og respekt Elton altid søgte, men aldrig fik. Ikke så underligt, at han græd så meget, da han så "Billy Elliot" første gang, at hans mand David Furnish blev bekymret for hans helbred. Kun på stampladserne på den faldefærdige tribune på Watfords hjemmebane var far og søn rigtigt sammen.

En af bogens interessante passager er historien om, hvorfor og hvordan Elton købte Watford og sammen med manager Graham Taylor førte den helt op i toppen af engelsk fodbold. Hvis man nogensinde har tvivlet på ægtheden i Eltons fodboldengagement, er man ikke i tvivl efter at have læst *Mig*. Den ramsaltede og rå Elton John, der mest af alt morer sig over de homofobiske slagsange, er nok i høj grad en projicering af sin arbejderklasse-/fodboldbaggrund. Det er i den kontekst, man skal forstå hans nådesløse humor og stil.

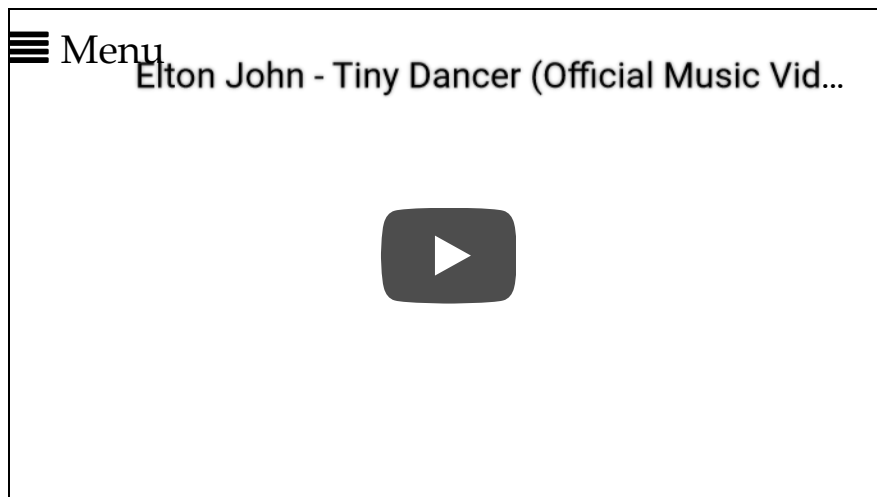
Måske husker Elton sine utallige udskejelser og halvhjertede selvmordsforsøg bedre, selvom han førte dagbog, hvor der f.eks. kunne stå, ”Spiste morgenmad med Ringo. Skrev Candle in the Wind”

Som med alle andre i Elton Johns generation var mødet med Elvis livsforandrende. Han opdagede hurtigt sit unikke gehør. Lærte gamet som keyboardspiller for bluessangeren Long John Baldry. Dvæler flere gang ved den tilfældighed, der førte ham sammen med tekstforfatter og livsven Bernie Taupin. Senere ved den tilfældighed, der førte ham og hans band til USA, hvor de rent faktisk brød igennem før England og resten af Europa.

[I en periode fra 1969 til medio 70'erne skabte Taupin og John en stribe album](#), der i dag sammen med David Bowies samtidige album står som epokens vigtigste værker i engelsk rock.

Selvfølger beskriver Elton indspilningerne af disse klassiske plader, og han nærmer sig flere gang et bud på en beskrivelse af magien i samarbejdet mellem ham og Bernie og de mere eller mindre faste musikere. Men jeg kunne godt have ønsket mig meget mere om, hvad det egentlig var, der skete i studierne dengang. Og når Elton arbejdede alene. Musikalsk procesbeskrivelse. Noget om hvad Bernies ord gjorde ved ham. Nogle linjer om, hvad Davey Johnson, Nigel Olsson og Dee Murray gjorde for musikken. For ikke at tale om producerne. Efter endt læsning er man ikke en disse klogere.

Måske husker Elton sine utallige udskejelser og halvhjertede selvmordsforsøg bedre, selvom han førte dagbog, hvor der f.eks. kunne stå, ”Spiste morgenmad med Ringo. Skrev Candle in the Wind”.

Ikke overraskende *bitcher* manden, der indspillede nummeret ”The Bitch is Back”, som optræder fast på hans live-repertoire, grundigt igennem. Meget af det er charmerende, formidabelt morsomt beskrevet. Andet på grænsen til frastødende. Bestemt, det er sjov læsning, hvordan kæresten David Furnishs første møde med Eltons gimpe af en mor, pludselig også omfattede et besøg af Michael Jackson.

“

De mange stikpiller til vennen Rod Stewart – som Elton konsekvent kalder Phyllis – er hylende grinagtige. Omvendt hedder Elton Sharon. Der er hip til Gud og hver mand og kvinde

Behøver vi at vide, at han var en form for *alien*? At han hellere vil spille computerspil med en medarbejders 11-årige søn. Er der noget, du vil sige her, ærlige Elton? Hvorfor så ikke gøre det?

De mange stikpiller til vennen Rod Stewart – som Elton konsekvent kalder Phyllis – er hylende grinagtige. Omvendt hedder Elton Sharon. Der er hip til Gud og hver mand og kvinde.

Og sådan er det. Det er en præmis, som denne bog skal læses på. Og selv sagt er den, som alle andre biografier, forfatterens subjektive, vel ofte efterrationaliserende, opfattelse af det skete.

Nu ved vi, at Elton engang var til middag, hvor blandt andre Lady Di, Richard Gere og Sylvester Stallone deltog. Til sidst blev Stallone så

Menu
vred over, at den nyseparerede Diana foretrak at flirte med Gere foran
pejsen, at han forlod middagen: "Hvis jeg havde villet tage prinsessen,
havde jeg gjort det."

Forfængelighed er en kælling. Det ved Elton alt om.

Også for musikelskere er der mange interessante og spøjse oplysninger indimellem. Noget mere spøjst end interessant.

Vi lærer, at det var typisk Yoko Ono, da hun trods John Lennons forbud, dukkede op til en legendarisk koncert i New York i 1974, hvor Elton og Lennon optrådte sammen – Lennons sidste liveoptræden overhovedet – selvom Beatles-legenden havde frabedt sig det. Elton har før taget æren for, at de to fandt sammen igen. Det gør han dog ikke i bogen.

Nu ved vi, at Bob Dylan er elendig til gæt og grimasser. Kommer ikke helt bag på denne anmelder. Til gengæld er han vild med Bernie Taupins tekst til "My Father's Gun".

Det er, som om bogen ændrer tonen en smule efter Eltons *point of no return*, hvor han søger hjælp på et hospital og bliver ædru.

Bogens stærkeste del handler om den proces, der førte til nye erkendelser i hans liv. Selvindsigt. En konstant fornemmelse af svigt og dårlig samvittighed, ligefrem et evigt lurende selvhad, når han så almindelige, normale mennesker kæmpe for deres liv eller større sager samtidig med, at han knaldede til højre og venstre og i øvrigt førte et hedonistisk liv, der kulminerede, da han ringede til sin agent og bad ham stoppe vinden, der blæste uden for hotelværelset, så han kunne sove rusen ud.

“

Elton John ved, at der er andet i verden end berømmelse; der er den normalitet, han så intenst eftertragter, og nu har besluttet sig at hellige sig helt med sine to sønner efter den igangværende afskedsturné.

Det er i disse linjer, hvor Elton John beskriver sit arbejde på at blive et bedre menneske og beskriver sine dybeste venskaber, at han er stærkest og mest vedkommende. Han forsøger sågar at tøjle sine temperamentsproblemer. Enhver der har set David Furnish's dokumentar "Elton John: Tantrums and Tiaras" ved, hvad det handler om.

Elton John ved, at der er andet i verden end berømmelse; der er den normalitet, han så intenst eftertragter, og nu har besluttet sig at hellige sig helt med sine to sønner efter den igangværende afskedsturné.

Jeg skriver ikke "andet og mere, der kunne erstatte". For samtidig med, at Elton forsøger at finde sig selv og stadig er dybt engageret i sit velgørende arbejde og bevidst om sin rolle som fyrtårn i den proces, der engang vil føre til total ligestilling mellem alle seksuelle grupperinger, er han fortværet mestershopper med hang til Versace og moderne kunst.

Bogen er direkte rørende indimellem, når Elton er hårdest ved sig selv. Eller når han beskriver sine sidste møder med den døende Freddie Mercury, der ikke vidste, at han var døende – eller lod som ingenting – og foretrak at sladre.

"Har du hørt Mrs. Bowies nye plade? Hvad har hun dog gang i?". På dødslejet nåede Mercury at sende en julegave til Elton.

Biografien om den første rockmusiker, der sprang ud, er både meget interessant og fuld af god sladder. Men der kunne godt være noget mere musik.

Elton John - Rocket Man (Official Music Vid...

Elton John, "Mig", Politikens Forlag, 408 sider, 350 kr., udkommer 15. oktober 2019.

Vil du gerne læse mere om musik af Jan Eriksen – og i det hele taget følge med i debatterne og journalistikken i POV, så sørg for, at du får vores digitale weekendavis hver fredag morgen – POV Weekend kommer ind ad din digitale dør – altså indbakken i din e-mail – hvis du bestiller den her. Og det koster ikke noget.

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

ELTON JOHN

JAN ERIKSEN

SELVBIOGRAFI

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

‘Magi i luften’ vil en masse, kan meget. Først og fremmest er den enormt godt skrevet

Søren Huss imponerer: Zensange fra en mand i zenit

Stilforvirret, men med umiskendelig tæft for popmelodier – Kim Larsens manager udsender soloalbum

JAN ERIKSEN SENESTE ARTIKLER

Jan Eriksen (f. 1958) er oprindelig uddannet bibliotekar, men har arbejdet som journalist og redaktør siden midten af 80'erne. Først på det dengang nystartede Gaffa, hvor han var redaktør i 1986-88.

Fra 1988 til '94 var han drivkraften bag

etableringen af ungdomsmagasinet Chili. Siden har han arbejdet på BT i flere funktioner senest som musikredaktør og kulturredaktør på BTMX.

Eriksen har igennem årene især skrevet om musik, men også film, teater, musicals, tv, Melodi Grand Prix, revy og stand up-comedy. Han har desuden udgivet, redigeret og fungeret som konsulent på flere bøger, både fagbøger og romaner, senest krimien 'Alt det, som ingen ser' (People's Press, 2017).

Spørger man ham om højdepunktet i hans karriere, vil svaret til enhver tid lyde: 'At have opfundet navnet 'Kryddersildene' om Spice Girls.' Hvis du vil bidrage til Jans løn på POV kan du donere til hans Mobile Pay: 22 64 82 35

